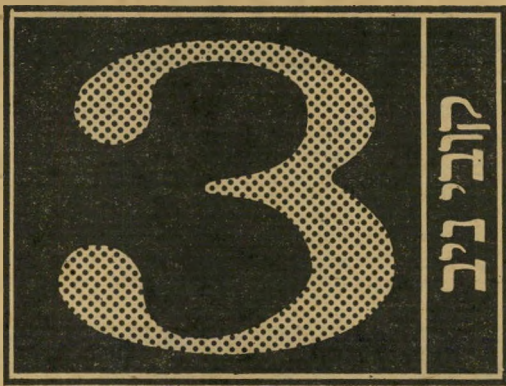


# אל-טרנטיבות



בלשוני המבריקה שהפכה לכותרת העמוד הזה) האלטרנטיבות הם אלטרנטיבות. אין אלטרנטיבות, וזהו האלטרנטיבה היחידה.

על מה אני מדבר? אני מדבר על הרבה דברים.

אני יכול לדבר עלי ואני יכול לדבר על העולם ואני יכול לדבר על ישראל, וזה כמו שכבר אמרתי לכם אותו הדבר. אני רוצה לדבר על ישראל, אבל אני אתחיל לדבר דווקא עלי ואחריכך על העולם והק בסוף על ישראל. מה איכפת לכם? (באמת, מה איכפת לכם?).

אז נתחיל בי — אני נימצא עכשיו לקראת סיומו של מה שאני קורא „שבוע הפלסטיק“, שהפעם התארך עד כדי שלושה שבועות בערך. ב„שבוע הפלסטיק“, שאני חוגג לעצמי מדי כמה חודשים, אני לפתע רואה את כל האנשים (חוץ ממני, כמובן) כבובות פלסטיק מחייכות (ומכאן שמו של השבוע). באותן תקופות כולם נראים לי כשחקנים עלובים בתיאטרון בובות מפואר, ואני מרגיש כמו ניצב בפרוטה, עוד סטאטיסט, בסרט של פליני. (האמנתם לי קודם שאמרתי שאת עצמי אני לא חש כבובת פלסטיק, הא? ואתם מאמינים לי עכשיו שאני אומר שאני כן מרגיש כמו סטאטיסט, הא? מה לעשות איתכם, מה לעשות?). אבל מה איכפת לכם מה איתי?

נעבור לעולם (האמת היא שבשיעור שבו לומדים להפריד בין „האני“ לבין „העולם“ הייתי חולה, אבל אל תגלו לאף אחד) ופה אני אתן סתם דוגמא טיפשית, כרמז למה שאני מתכוון (כשאני מדבר על אבא שלי, למשל) — העולם מלא כבר מאות בשנים באנשים עניים המצרים על מר גורלם וקייפוס חס ופערס לעומת העשירים, אבל ברגע שהם עצמם נהיים לפתע עשירים, הנה בכל זאת הכל ממשיך להיות אותו דבר. איך זה, אני לא יודע, אבל ככה זה, את זה אני יודע. אבל מה איכפת לכם העולם.

נחזור לישראל (שהרי זהו נושאו של חיבורי, בהיותה מרכז „העולם“ שלכם מחד, ומרכז „האני“ שלי מאידך). זה איכפת לכם.

ובאמת ישראל היא דוגמה טובה (בגלל שאני מכיר אותה טוב) לאלטרנטיבות. הדוגמה הכי אחרונה היא גולדה כאלטרנטיבה לבגין. זה כבר באמת השיא (למרות שעוד נגיע ללא ספק לשיאים חדשים). אני יכול פה לכתוב מסה שלמה על כמה זה מגוחך, אבל זה ניראה לי מגוחך לכתוב מסה על כמה זה מגוחך, כי זה כל-כך מגוחך, עד שזה

כרגיל, אני לא יודע אם זהו דרכו של עולם או שזה ככה רק בישראל או שכל זה רק בתוך הראש שלי, או שאין הבדל בין שלושת ההבדלים, כי זה באמת רק בתוך הראש שלי, אפילו אם זה דרכו של עולם.

מה שאני כן יודע זה שאני צריך עכשיו למלא בערך שלושה עמודים במכונית כתיבה (איזו דרך נפלאה למשוך אתכם לקרוא) וזה מה שאני אעשה (כאילו שיש לי ברירה).

טוב, זאת היתה הפתיחה. אבל במה אני אתחיל?

אני אתחיל בסיפור על אבא שלי, שאני לא אספר אותו, אבל הפואנטה שלו היא בערך כזאת — יום אחד לפני שנים הייתי גאה במשהו שאבא שלי אמר, ובאמת אחרי כמה שנים אמרתי לו את זה, שהייתי גאה בו על מה שהוא אמר אז, אז הוא הסתכל בי ואמר „מה אתה חושב, שאם היה לי כסף לא הייתי מתנהג אותו דבר?“, ומאז כניראה יש לי את העניין הזה בתוך הראש שלי.

אז הבנתי שאם לאבא שלי היה כסף, אז הוא היה מתנהג בדיוק כמו אבא שלה, ואם לאבא שלה לא היה כסף הוא היה מתנהג בדיוק כמו אבא שלי (וגם להיפך). וזה שהם התנהגו (במציאות) באופנים שונים לחלוטין, זה לא אומר שיש איזשהו הבדל ביניהם (בחיים).

זהו. ככה זה התחיל. וככה אני מתחיל לכתוב את שלושת עמודי. אבל לאן אני חוזר?

שוב אני חותר לרשימה של פתגמים חסרי-שחר האומרים שאין עשן בלי אש, למרות שאני יודע שלא לכל דבר יש סיבה. זה יכול לפתוח בזה שלא כל הנוצץ זהב והוא ולסיים בזה שאל תסתכלו בקנקן, אבל מה שאני (בערך) רוצה להגיד היום זה שלמרות שכותרת כתוב מצא את ההבדלים ולמרות שיש הבדלים (לאיש שעומד למטה בתמונה השמאלית שלושה כפתורים במנוט' השרוול הימני, ואילו לאיש שעומד למעלה בתמונה הימנית שני כפתורים במנוט' השרוול השמאלי) הרי בכל זאת אין הבדלים, וזה שניראה (במציאות) שיש כל מיני אלטרנטיבות שונות ומשונות, זה לא אומר שיש הבדלים כלשהם בין האלטרנטיבות (בחיים), או

מגוחך בכלל להתייחס לזה. אז לזה אני לא אתייחס.

אבל גם האלטרנטיבות האישיות הפחות מגוחכות כאילו, הן מגוחכות לא פחות. גולדה היא אלטרנטיבה לבגין, אבל בגין הוא אלטרנטיבה לגולדה, אבל גם עזר וייצמן הוא אלטרנטיבה לבגין, אבל אריק שרון הוא אלטרנטיבה לעזר וייצמן, שהוא אלטרנטיבה לבגין, שהוא אלטרנטיבה לגולדה, בעוד שפרס הוא אלטרנטיבה לגולדה וגם לרבין וגם לגולדה וגם לעזר וייצמן, שהוא עצמו אלטרנטיבה לבגין, שהוא עצמו גולדה, שהיא בגין, שלא לדבר על דיין, שהוא עצמו אלטרנטיבה לדיין, וכן הלאה, שהוא אלטרנטיבה לכן הלאה.

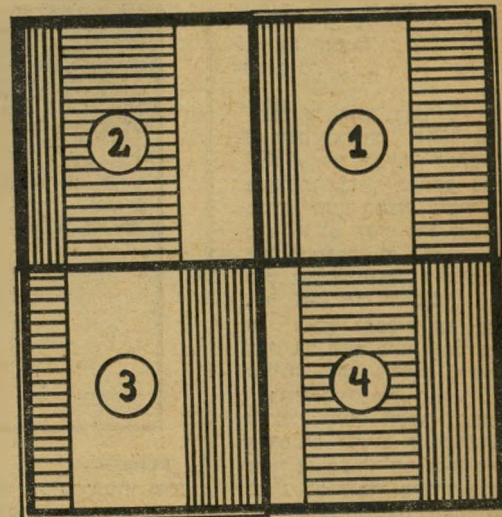
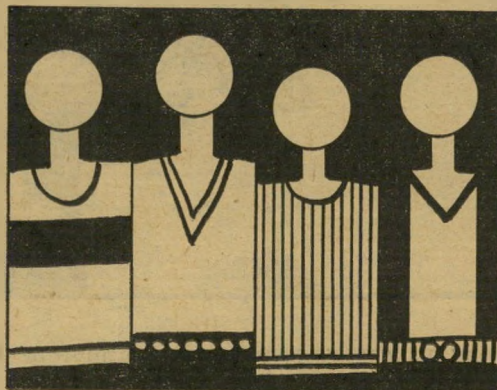
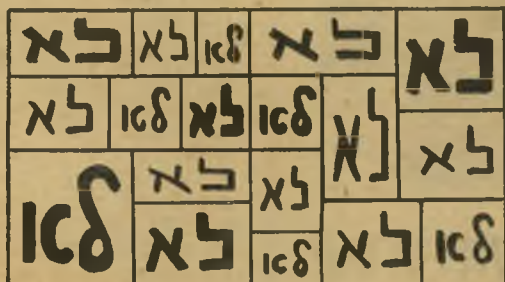
שטויות. בתור בן-אדם אופטימי מרוב פסימיות, אני יודע שלא האנשים קובעים אלא התוכניות, הפרוגרמות. זה שאין הבדל בין האנשים (חוץ מהכפתורים במנוט'ים) זה לא אומר שאין הבדלים בין הפרוגרמות (או לפחות בין המנוט'ים של הפרוגרמות).

יש תוכנית אלו להבדיל מתוכנית דיין, יש תוכנית דיין להבדיל מתוכנית אלו, יש תוכנית בגין להבדיל מתוכנית דיין, יש תוכנית פרס להבדיל מתוכנית בגין, יש תוכנית פרס להבדיל מתוכנית אלו, יש תוכנית פרס להבדיל מתוכנית דיין, יש תוכנית עזר להבדיל מתוכנית בגין, יש תוכנית עזר להבדיל מתוכנית פרס, יש תוכנית עזר להבדיל מתוכנית דיין, יש, כמובן, כרגיל, תוכנית דיין להבדיל מתוכנית דיין, וגם רבין יש לו תוכנית, להבדיל אלף הבדלות. בקיצור, תחרות מצא את ההבדלים בכל שבועון מצוייר היא ממש קריקאטורה עלובה לעומת ההבדלים שבין ההבדלים שבין התוכניות שבין האנשים שבין ההבדלים.

אז מה נישאר? לי אין יותר מה להגיד. אם לכם יש משהו להגיד תגידו. אני מקשיב לכם בדיוק כמו שאתם מקשיבים לי (וזה ההבדל בינינו). אבל קודם אני אסכם.

מה לעשות? חברים שלי בעלי נטיות פסיכולוגיות אומרים לי כל הזמן להתרכז דווקא בניואנסים הדקים, דווקא בהבדלים הקטנים. אז זה מה שאני אומר לכם — תתרכזו בניואנסים הקטנים שבין התוכניות. תתרכזו בהבדלים הדקים שבין האנשים. תתרכזו טוב.

ומה יהיה? אותו הדבר בדיוק. יהיה טוב.



תוכניות אלטרנטיביות

אנשים אלטרנטיביים

מכות אלטרנטיביות